

Tankar och råd till ELM 100 år

Vid jubileumshögtiden 2011 höll Stefan Gustavsson ett anförande med tankar och råd till hundraåringen ELM. Det finns sedan tidigare tillgängligt på ljudfil. Vi är glada att nu kunna publicera det även i skrift. Det tar upp frågor om motstånd och anpassning till den omgivande kulturen och diskuterar behov av prioriteringar med hänsyn till sociologiska och ideologiska förändringar som skett under ett svunnet sekel – allt för att kunna behålla evangeliet oförändrat livgivande för kommande dagar och generationer.

INLEDNING

Jag vill börja med det amerikanska presidentparet George och Barbara Bush. Det berättas att under en av presidentvalskampanjerna stannade presidentbilen vid en mack. Eftersom det var i USA och en bemannad station kom ett bensinstationsbiträde ut och fyllde på bensin. Det visade sig vara en av Barbara Bushs ungdomsförälskelser.

När de rullade ut från bensinstationen vände sig George till sin hustru och sa: "Tänk, om du hade gift dig med honom, skulle du ha varit hustru till ett bensinstationsbiträde." Barbara svarade: "Nu är du förvirrad. Om jag hade gift mig med honom skulle han ha varit USA:s president." Svaret vittnar om ett stort självförtroende och en stor tilltro till att man kan vara med och påverka utvecklingen och framtiden.

Som inledning vill jag säga att vi, som Guds folk i Sverige, som Jesu lärjungar, har anledning att ha ett gott självförtroende när det gäller vad som kan ske i vårt land – inte utifrån

oss själva eller vår förmåga utan därför att Gud har kallat oss till någonting. Om Barbara Bush kunde ha det självförtroendet, tycker jag att vi som Guds folk skulle visa lite mer av övertygelsen att saker och ting kan förändras, bli annorlunda, bära frukt – och att Gud, genom sitt folk, kan påverka utvecklingen.

Jag har fått uppdraget att ge några tankar och råd till hundraåringen ELM. Mina råd vill jag ge i sex punkter.

1. RADIKALT MOTSTÅND MOT KULTUREN

Jag tror att det är av största vikt att vi som kristna i Sverige, i ett av världens mest sekulariserade länder, i en kultur som har tagit djupa intryck av naturalismen, humanismen och individualismen, gör radikalt motstånd mot det i vår kultur som undergräver och motsäger den kristna tron.

Groucho Marx sade en gång: "Those are my principles. If you don't like them I have others." Om vi ser på den kristna kyrkan i Sverige får vi tyvärr konstatera att alldeles för stora delar av kyrkan har agerat så: "Detta är den kristna tron. Men om ni inte tycker om den, kan vi komma med en ny version."

Så ser vi också att svensk kristenhet under de sista femtio åren generellt sett har genomgått en smärre kollaps. Det har skett därför att man inte har gjort motstånd mot kulturen och dess grundläggande förutsättningar, som utesluter Gud, det övernaturliga och uppenbar-

*Därför att
man inte
har gjort
motstånd ...*

relse. Så har man gjort om den kristna tron och den har då naturligtvis förlorat sin kraft och sin attraktionsförmåga.

En av vår tids mest inflytelserika teologer är en tysk forskare som heter Wolfhart Pannenberg. Han skriver:

”Sekulariseringens främsta genomslag har emellertid varit den mycket spridda demoraliseringen bland präster och teologer. De förväntas förkunna och utlägga evangeliets sanning, men de lurar sig själva genom att tro att de uppnår det målet genom att anpassa kristen tro och kristet liv till sekulariseringens krav. Vad situationen kräver är i verkligheten motsatsen till en sådan kritisk anpassning. Ju längre sekulariseringen fortgår desto mer brådskande är det att kristen tro och kristet liv ses i skarp kontrast till den sekulära kulturen.

Det som krävs är en tydlig bejakelse av de centrala trosartiklarna i kontrast till sekulariseringen. Det är fullt möjligt att i början av det tredje årtusendet endast den romersk-katolska och de ortodoxa kyrkorna å ena sidan och de evangelikal protestantiska kyrkorna å den andra sidan kommer att överleva som kyrkliga gemenskaper. Vad som brukade kallas *protestant mainline churches* är i akut fara att gå under. Jag förväntar mig att de kommer att gå under om de fortsätter på den inslagna vägen och varken motsäger den alltmer sekulära kulturen eller försöker förändra den.”

Jag tror att han har alldeles rätt i det. Den som tittar på medlemsstatistik över kyrkorna i Europa kan konstatera att det ligger till precis så som Pannenberg säger. Vi behöver göra motstånd mot kulturen och stå för det som i alla tider har varit kristen tro.

Grunden är förstas Guds Ord. ”Eftersom allt som de inspirerade författarna bejaktar ska betraktas som bejakat av den Helige Ande måste

vi bekräfta att Skriftens böcker orubbligt, trofast och utan fel lär oss den sanning som Gud för vår frälsnings skull valt att anförtro i de heliga skrifterna.”

Citatet om bibelordets auktoritet och sanning skulle kunna vara Axel B. Svenssons ord. Intressant nog är det ett citat från den nuvarande påven i en skrift om synen på Bibeln – som kom ut i höstas – i vilken han i sin tur citerade andra Vatikankonsiliet.

Poängen med att jag citerar påven i stället för Axel B. Svensson är att visa att synsättet att Bibeln är den orubbliga och felfria utgångspunkten är det som historiskt sett har varit den kristna kyrkans uppfattning. Det är den uppfattning som samtliga kyrkor i hela världen, ortodoxa, katolska och protestantiska, med undantag av senare tiders liberala kyrkor, har utgått från – att Bibeln är Guds Ord. På den grunden gör man motstånd i varje kultur mot det som kolliderar med vad Gud har gjort i skapelsen och sagt i sitt ord.

2. RADIKAL ANPASSNING TILL KULTUREN

Vi behöver för det andra, vilket kan låta lite motsägelsefullt, göra en radikal anpassning till kulturen. Aposteln Paulus, som kan skriva så starka ord om evangeliets sanning och oföränderlighet, om de heliga skrifternas inspiration och auktoritet, uppvisar samtidigt i sitt liv en enastående flexibilitet när det gäller att anpassa sig i sitt sätt att bygga församling och relatera till människor i sin samtid. Han som var jude, uppväxt med gudstjänsterna och templet, lagen och förbundet, gjorde en radikal anpassning i förhållande till sådant som inte var bundet av Guds Ord.

Paulus kan i 1 Kor. 9 säga: ”Fri och oberoende av alla har jag alltså gjort mig till allas slav för att vinna så många som möjligt. För att vinna judar har jag för dem varit som en jude. För att vinna dem som står under lagen har jag för dem varit som en som står under la-

*Varje generation behöver reformera kyrkan,
alltså återgå till det som är uppenbart i Guds Ord,
och så gestalta det i sin tid*

gen, fast jag själv inte står under lagen. För att vinna dem som är utan lag har jag för dem varit som en som är utan lag, fast jag inte är utan Guds lag, jag har ju Kristi lag. För att vinna de svaga har jag inför dem varit svag. Allt har jag varit inför alla, för att åtminstone rädda några. Allt gör jag för evangeliets skull, för att också jag ska få del av dess löften” (1 Kor. 9:19–23).

Som Guds folk i Sverige befinner vi oss mycket ofta i ett av två diken: Antingen har vi inte gjort radikalt teologiskt motstånd mot kulturen utan bara anpassat oss innehållsmässigt eller har vi gjort teologiskt motstånd men låtit det slå över i ett motstånd också på alla andra områden, sociologiskt och kulturellt. Vi har inte alls blivit allt för alla för att nå den sekulariserade nutidsmänniskan i Sverige.

Vi behöver en ny sorts radikalitet, en villighet att bli en jude för judar, en grek för greker och en sekulariserad svensk för sekulariserade svenskar. Det behövs mod att göra upp med allt sådant som inte är bundet av Guds Ord för att i frihet – i vår kultur – gestalta det oföränderliga evangeliet.

3. STÄNDIG REFORMATION

Det innebär vidare att vi behöver leva i en ständig reformation. Vid reformationstiden användes ett uttryck på latin som i översättning lyder: ”en reformerad kyrka i ständig reformation” (*ecclesia semper reformanda est*). Det går inte att tänka att kyrkan behöver reforme-

ras en gång efter en förfallsperiod under senare medeltiden och sen är reformationen fullbordad – som om det därefter aldrig skulle krypa in mänskliga traditioner i kyrkan igen. Varje generation behöver reformera kyrkan, alltså återgå till det som är uppenbart i Guds Ord, och så gestalta det i sin tid.

Vi som vill stå i svallvågorna från Martin Luther behöver ha något av hans klarsyn och djärvhet i att reformera också våra egna traditioner. Jesus har ett intressant ord i Markus-evangeliet:

”Fariseerna och några skriftlärde som hade kommit från Jerusalem samlades kring honom, och de såg att några av hans lärjungar åt bröd med orena händer, det vill säga utan att tvätta sig. Fariseerna och alla andra judar håller fast vid fädernas regler och äter aldrig utan att ha tvättat sig om händerna, och när de kommer ifrån torget äter de inte utan att ha badat sig rena. Det finns också många andra traditioner som de håller fast vid, som att skölja bägare, kannor och kittlar. Därför frågade fariseerna och de skriftlärde honom: ’Varför lever inte dina lärjungar efter fädernas regler utan äter med orena händer?’

Han svarade: ’Jesaja profeterade rätt om er, ni hycklare, när det står: *Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig. Fåfängt dyrkar de mig, ty lävorna de lär ut är människors bud*. Ni vänder er från Guds bud för att hålla fast vid människors

regler.' Och han sade: 'Det är just det rätta – att upphäva Guds bud för att låta era egna regler gälla! Mose sade: *Visa äktning för din far och din mor* och: *Den som smädar sin far eller sin mor skall dö*. Men ni påstår att om någon säger till sin far eller mor: Det som jag hade kunnat hjälpa dig med, det gör jag till korban (det vill säga tempelgåva), då kan ni inte låta honom göra något för sin far eller mor. Så sätter ni Guds Ord ur kraft genom de regler som ni har ärvt och fört vidare. Och mycket annat sådant gör ni"' (Mark. 7:1–13).

Det fanns olika fromhetstraditioner och det hade utvecklats olika sätt att förhålla sig till olika sidor av livet. Människor irriterar sig på Jesus – att det finns en frihet runt omkring honom. Han tvingar inte sina lärjungar att följa fädernas regler när det gäller rituella tvagningar av händerna inför en måltid. Frågeställningen dyker upp: Varför följer Jesus inte fädernas regler?

Det märks att Jesus är riktigt irriterad och arg därför att det har hänt någonting här i Guds folk. Man har förlorat proportionerna. Självklart är det inget fel att tvätta händerna. Det är inte det som Jesus är ute efter. Men det har skett en förskjutning så att plötsligt är det yttre mycket viktigare än att på djupet följa det Gud har sagt.

Jesus tar själv upp exemplet med det fjärde budet om att hedra sin far och sin mor. Nu hade det utvecklats en tradition att man kunde göra något väldigt fromt. I stället för att använda sina resurser för att hjälpa sina gamla föräldrar kunde man ge till Guds verk. En tempelgåva låter hur religiöst som helst. Det kallas för *korban*. Då kunde man byta ut verklig omsorg om sin mamma och sin pappa mot en gåva till templet. Och Jesus säger: Det här är bara ett exempel, "mycket annat sådant gör ni". Det hade bland Guds folk efter hand utvecklats en tradition som tagit över vad som

skulle vara prioriterat, viktigt och det som man faktiskt engagerar sig i.

Det är inget judiskt problem. Det är inte ett problem för det första århundradet. Problemet har följt den kristna kyrkan i varje århundrade. Och varje kristen tradition behöver leva i ständigt reformation så att det skapas frihet och så att denna sorts yttre regler inte kryper in och tar den plats som evangeliet och Guds Ord ska ha.

Martin Luther och Carl Olof Rosenius är några av våra idoler och hjältar som har gått före. Men någon har sagt: "Vi ska inte föra fädernas aska i procession, vi ska föra deras glöd vidare." Jag tycker om uttrycket och det innebär att man också i en luthersk och roseniansk tradition måste reformera och inte bara föra vidare det som gällde under deras tid.

Både Martin Luther och C. O. Rosenius var mycket djärva och radikala för sin tid. Runt omkring dem hände mycket som var nytt när det gäller vad man sjöng för sånger, hur man betedde sig, vilken sorts möten som ordnades och vilka organisationsstrukturer som utvecklades. I relation till det som fanns tidigare var det radikalt.

Risken är att vi bara kopierar allt det nya som de gjorde på 1500-talet eller på 1800-talet. Men om vi ska vara inspirerade av dem måste det ske mycket nytt runtomkring oss – i vår tid – och utifrån de förutsättningar och utmaningar som vi står i. Vi ska inte föra fädernas aska i procession, vi ska föra deras glöd vidare.

Evangeliet är naturligtvis detsamma. "Jesus Kristus är densamme i går, i dag och i evighet." (Hebr. 13:8.) Men när man kommer in i en kristen gemenskap, så ska ju känslan inte vara 1500-tal, 1800-tal eller 1911. Det måste vara 2011 där det oföränderliga evangeliet gestaltas.

4. KÄRLEKENS GÄRNINGAR

När Petrus håller tal i Apostlagärningarnas tionde kapitel och han beskriver Jesus, Jesu liv och sen hans död och uppståndelse och vad det betyder, börjar han med att tala om hur "Jesus från Nasaret blev smord av Gud med Helig Ande och kraft och hur han vandrade omkring och gjorde gott och botade alla som var i djävulens våld. Gud var med honom" (Apg. 10:38). Han gjorde gott och sträckte sig ut till alla, vars liv var begränsade och förstörda av den onda makten. Han gjorde gott.

Det har sedan varit ett kännetecken på den kristna kyrkan när den har varit som mest levande och livskraftig – att vara i en gemenskap av människor som gör gott mot sin omgivning och som gör gott mot alla – oavsett om de tillhör gemenskapen eller inte. Man har ett särskilt ansvar att älska sina bröder men man ska också älska sin nästa.

Jag gjorde nyligen ett studium av Titus brev och blev uppmuntrad av hur starkt Paulus betonar för sin medarbetare Titus: "Var själv ett föredöme i goda gärningar" (Tit. 2:7). "Han [Jesus] har offrat sig själv för oss, för att friköpa oss från alla synder och göra oss rena, så att vi blir hans eget folk, uppfyllt av iver att göra vad som är gott" (Tit. 2:14). Vi ska "alltid vara beredda att göra det som är gott" (Tit. 3:1). "Jag vill att du ska inskräpa detta så att de som tror på Gud vinnlägger sig om att utföra goda gärningar" (Tit. 3:8). "Även de våra måste lära sig att utföra goda gärningar när något behöver göras, annars blir deras liv fruktlöst" (Tit. 3:14).

Det handlar absolut inte om att göra någonting för att förändra sin status inför Gud. Gud behöver inte våra goda gärningar. Genom Jesus har vi en ställning av att vara Guds barn oberoende av gärningar. Däremot har vi en nästa nära oss som behöver kärlek och omsorg. Vi som har blivit friköpta från våra synder och som har blivit gjorda rena genom Jesu blod

ska vara uppfyllda av iver att göra det som är gott. Vi ser hur Paulus i Titusbrevet ständigt kommer tillbaka till "att göra gott".

Det här är en utmaning för Guds folk i Sverige. Av någon anledning har vi mycket lättare för att tänka: I de traditionella missionsländerna är det självklart att bygga skolor, gräva brunnar, öppna sjukvårdskliniker och hjälpa människor – att göra gott mot människor – parallellt med att vi förkunnar evangeliet. I vårt eget land har det en mycket svagare ställning i många församlingar. Kanske beror det på att vi har ett så välutvecklat välfärdssystem. Vi har kunnat tänka att staten via våra skattepengar tar hand om de flesta behov som människor har: "Inte behöver den kristna gemenskapen sträcka sig ut mot dem som lider."

Jag vet inte anledningen till det men det är skillnad på hur verksamheten ser ut i Afrika och Indien och hur det ser ut i Sverige i många kyrkor. Men den går inte att motivera. Vi måste bli ett Guds folk som i vårt land gör gott. Och även om vi har en ofta välfungerande välfärdsstat så finns det mycket stora behov i vårt land. Visst måste det vara så – eller borde i alla fall vara det – att också de som inte tillhör den kristna församlingen säger: "Vi köper inte det som de tror på. Deras etiska hållning verkar vara väldigt intolerant. Men det vore en katastrof om de försvann härifrån." Därför att man betyder någonting för människor.

5. FÖRKLARA OCH FÖRSVARA DEN KRISTNA TRON

Det finns ett behov av att förklara och försvara den kristna tron. Vi ska inte bara göra motstånd mot vår kultur, vi måste också utmana den. Vi lever i en kultur, som väldigt mycket präglas av en nedlåtande attityd, som författaren Robert Piersig i sin bok *Zen och konsten att sköta en motorcykel* låter en av karaktärerna uttrycka: "När en person lider av en vanföreställning kallas det mentalsjukdom. När många lider av en vanföreställning kallas det religion."

... när många lider av en vanföreställning kallas det religion"

PIERSIG

*Hon invände: ”Ja, men materia är ju allt som finns.
Och om det som du pratar om, nämligen Gud,
skulle finnas, så måste Gud också vara materiell.”*

Mer föraktfull än så kan man inte vara mot religiösa övertygelser. Boken skrevs för många år sedan, men det är precis den attityden som de nya ateisterna vill hålla fram – det irrationella, det dåraktiga, det fullständigt orimliga och osunda i att utgå från Gud. Om vi är Guds folk i en sådan kultur är det nödvändigt att vi försvarar den kristna tron och förklarar den.

Om vi ser på hela vår kulturkrets som har en lång kristen historia, har nu den västerländska kulturen generellt sett övergett kristen tro. Den kursändringen började på tankens område. Europa förlorades först för den kristna tron på tankens område. Om vi ska vinna Europa tillbaka för evangeliet måste det också ske på den punkt som först förlorades – nämligen på tankens område.

För en månad sedan [våren 2011] medverkade jag i en debatt på Linnéuniversitetet i Växjö. Journalisten Lena Andersson, som ofta skriver i *Dagens Nyheter*, och jag skulle debattera den historiske Jesus. Hon började sitt inledningsanförande med att säga: ”Vi två, (hon pekade på mig) är överens om två saker. För det första tror vi båda på sanning. Vi är inte relativister.” Jag kunde nicka instämmande. Det stämmer. ”Och för det andra”, sade hon, ”är vi båda materialister.”

Vad? Jag var tvungen att avbryta henne mitt i inledningsanförandet: ”Absolut inte, jag är inte materialist!” Hon invände: ”Ja, men

materia är ju allt som finns. Och om det som du pratar om, nämligen Gud, skulle finnas, så måste Gud också vara materiell.” Vad? ”Du har inte förstått den kristna tron – att det andliga är mer grundläggande än det materiella. Vi är övertygade om att det finns en personlig Gud, som är andlig och att hela den materiella verkligheten har sitt ursprung i denna andliga verklighet, som är mera grundläggande än det materiella – och som fanns före den materiella verkligheten.”

Hela debatten, som egentligen skulle ha handlat om den historiske Jesus, kom därför att handla om frågan om det finns någonting mer än det materiella. Jag berättar detta som exempel på hur en intellektuell i Sverige idag kan vara så övertygad om materialismen eller naturalismen, dvs att materien, naturen är det enda som finns. Hon var så övertygad om att det är sanningen, att hon inte kunde förflytta sig över i det som är vårt perspektiv. För henne måste vårt perspektiv inordnas under det som är hennes perspektiv. Om Gud finns, måste han vara materiell. Det är ett exempel på att vi måste ta upp den intellektuella kampen.

Det finns här en djup ironi: Vi har i vår kultur varit utsatta för intellektuell kritik under två hundra år. Men vi lever numera i en intellektuellt sett ytterligt förvirrad tid. Det är ett profetiskt uttalande av en icke-kristen tysk filosof från början av 1900-talet: ”Tidigare till-

läts ingen tänka fritt, Nu är det tillåtet men ingen kan göra det längre. Nu vill människor tänka det de bör tänka och detta kallar de frihet.” Formuleringen är Oswald Spenglers.

Det är utmanande att stå i en situation där vi möter intellektuell kritik av den kristna tron som är uppblandad med mycket postmodern förvirring, där man inte längre tänker konsekvent eller klart. Desto viktigare är det för den kristna församlingen att anta utmaningen.

6. SATSA PÅ STÄDERNA

Det är ett av de stora strategiska misstagen av Guds folk under 1900-talet att man har tillåtit sig själva att vara en landsbygdsrörelse medan hela kulturen har urbaniserats. Det gäller för Sverige och det gäller för resten av världen.

Här är lite statistik när det gäller urbaniseringen i världen. Forskarna säger att den första miljonstaden med viss sannolikhet var Rom ungefär när Jesus föddes i Betlehem. Invånarantalet i Rom passerade en miljon år 5 f. Kr. Sedan dröjde det 1 800 år innan nästa stad på jordklotet fick en miljon invånare. 1811 hade London en miljon invånare. 2007 fanns 468 miljonstäder i världen. Vi befinner oss just nu i en av dem [Stockholm].

Globalt sett säger statistiken att år 1800 levde tre procent av jordens befolkning i vad man kallar för *urban areas*, alltså stadsbebyggelse eller tätbefolkade områden. Hundra år senare, år 1900, hade andelen ökat från tre procent till 14 procent. Ytterligare hundra år senare, år 2000, utgjorde andelen 50 procent och man räknar med att år 2050 kommer 80 procent av världens befolkning att bo i *urban areas*.

Om vi ser på vårt eget land har statistiken följande att berätta: År 1800 bodde sju procent av befolkningen i städer. År 1900 var det 31 procent. Vi låg med andra ord före den glo-

bala utvecklingen. År 2000 bodde 84 procent av Sveriges befolkning i städer.

Mycket av väckelsen i Sverige går tillbaka på 1800-talet. Då bodde till en början sju procent och därefter en ökande andel – men fortfarande en minoritet – i städer. Det är därför det överallt på landsbygden och i mindre samhällen finns gott om kyrkor och bönhus, missionshus och samlingsplatser för kristna. I städerna däremot är det fullständigt underbemannat både med kyrkor, missionshus och med kristna. Det vi ser i Sverige är alltså att den stora urbaniseringen från landsbygd till stad redan är ett faktum. Det som nu pågår är en rörelse från de små städerna till de stora städerna.

Man kan tycka vad man vill om det, men det är ett faktum. Om vi vill bygga församling och förkunna evangeliet i Sverige, måste vi utgå från detta faktum. Det behöver planteras många kyrkor, församlingar, föreningar och gemenskaper i Sveriges städer dit människor flyttar. Om vi inte tar den utmaningen på allvar så kommer vi inte att nå Sveriges folk.

AVSLUTANDE SYNPUNKTER

Jag vill sluta med ett citat från *Svenska Dagbladet* och ett citat från Nya Testamentet. Jag har försökt ange några områden som jag menar är helt väsentliga för Guds folks framtid i Sverige. Jag ger det som mina tankar och råd till ELM när det gäller nästa århundrade. Vilka områden måste vi fokusera på? Var måste våra betoningar ligga – om vi ska vara trogna den kallelse som Gud har gett oss?

Hösten 2009 hade *Svenska Dagbladet* en artikelserie som handlade om rusets kraft och man talade om rus och berusning i vid mening. Det vill säga inte bara rus orsakat av alkohol, utan berusning som vi människor söker i en stark musikupplevelse, i en förälskelse eller den första vårdagen. En läkare som uttalade sig om rusets kraft sade: ”I det perfekta alkoholruset

Det som nu pågår är en rörelse från de små städerna till de stora städerna

upplever man hur tiden verkar upphöra, hur framtiden och det förflutna förlorar sin betydelse.” Så förklarar Lars Sjöstrand, psykiater och medicinhistoriker rusets kraft. ”När det förflutna tonar bort försvinner skuld känslor och när framtiden sveps in i dimma känner vi ingen ångest. Ruset är ett sätt att kapsla in människan i nuet. Här och nu är det enda som betyder något.”

Det är mycket insiktsfulla ord om vår kulturs flykt ifrån sig själv, om vårt behov av att få våra skuld känslor att tona bort och att få oron för framtiden att försvinna. Via alkohol eller någonting annat söker man ett ögonblick då man får uppleva något slags verklighet i nuet utan att ens egen historia – ryggsäcken av skam och skuld man bär med sig – eller tomhet och oro inför framtiden ska tynga ner en.

Vi har ett till stora delar fungerande välfärdssamhälle och ändå kan ingenting av det möta människans djupaste behov. Det är det som så många försöker döva just genom ruset. Det finns ingenting annat än evangeliet, evangeliet om Jesus Kristus som kan möta de behov vi har utifrån vår egen historia av skuld och skuld känslor, av skam och misslyckanden, av trasighet – och utifrån vårt behov av hopp, framtid och liv.

Det är bara i evangeliet om Jesus Kristus som människans behov ytterst sett kan mötas. Det gäller i varje kultur, i varje tid. Det gäller varje människa. Vilken sorg att bara ha ruset att fly från verkligheten om sig själv genom! Och så sitter vi med världens bästa nyheter om att Guds rike är här. Vi välkomnar var och en att få syndernas förlåtelse och att få den Helige Ande, ett liv och en framtid.

Paulus skriver i sitt andra brev till sin medarbetare Timoteus, som ska ta över stafettpinnen från Paulus och vara en av nästa generations ledare för den framväxande, dynamiska kristna församlingen: ”Var också du beredd att slita ont som en god soldat åt Kristus Jesus.

Ingen soldat låter sig upptas av civila angelägenheter om man vill vara sin befälhavare till lags. Ingen idrottsman kan få segerkransen om han inte följer reglerna. Arrendatorn som gör det tunga arbetet bör vara den första som får sin del av skörden” (2 Tim. 2:3–6).

Paulus utmanar sin medarbetare genom tre olika bilder – att vara en soldat åt Jesus Kristus, att vara som den idrottsman som löper för segerkransen och att vara som den arrendator som odlar upp marken och som skördar. I alla tre bilderna är uthållighet och överlåtelse väsentligt.

Paulus fortsätter: ”Minns att Jesus Kristus, ättling till David, har uppstått från de döda, enligt mitt evangelium, för vars skull jag far illa och till och med har satts i fängelse som en förbrytare. Men Guds Ord har inte fängslats” (2 Tim. 2:8–9). Det är utifrån Jesu uppståndelse från de döda, ättlingen från David, som vi har anledning att överlåta oss som en soldat, som en idrottsman, som en jordbrukare, en arrendator och långsiktigt arbeta för Guds rike, det vill säga när vi tänker på vad som har hänt, att ättlingen av David har tillintetgjort döden, har uppstått från de döda.

Vi kan göra den överlåtelsen och ta den kampen också i svårigheter och under motstånd, därför att Guds Ord och hans löften inte kan fängslas. De kan aldrig stoppas. Det är på grundval av Jesus Kristus och hans Ord i Skriften som vi kan bygga Guds rike i Sverige och på andra platser utöver världen i det tredje årtusendet. Amen, låt det ske.

Stefan Gustavsson

Direktor CredoAkademin, Stockholm
Generalsekreterare Svenska Evangeliska Alliansen

Bibelcitaten i artikeln är hämtade från Bibel 2000.
Nedtecknad från ljudfil av Daniel Andersson.
Bearbetad av red.